

תשעה באב:

באחרים 3 מתנדבים. מביאים תמונה גדולה עם הרבה פרטים. (רצוי של ביהמ"ק) מתנדב ראשון מתאר לשבט את התמונה בזמן שהוא מחזיק ומסתכל על התמונה. מתנדב שני מסתכל על התמונה ל-10 שניות ואחר כך מתאר לשבט את מה שהוא זוכר. המתנדב השלישי לא רואה את התמונה, הוא מקשיב לתיאור של השני ואז מתאר לשבט את מה שהוא זוכר מהתיאור ששמע.

מסבירים- איזה אחד מהמתנדבים תיאר את התמונה הכי טוב? הראשון כמובן. כל התהליך היה משל המתנדב הראשון היה משל לאנשים שחיו בזמן בית המקדש ותיארו אותו בזמן שהיה קיים. השני משל לאנשים שראו את בית המקדש ותיארו אותו אחרי שחרב מזכרון. השלישי הוא משל לדורנו אנחנו רק שמענו תיאורים מאנשים ששמעו תאורים מאנשים שתיארו מזכרון. אנחנו צריכים להבין שאנחנו לא באמת מבינים את המצב המושלם של חיים עם בית מקדש. אנחנו צריכים לשאוף לשם תמיד.

שלב ג: עושים סבב שבו כל אחד נותן דוגמא של סיטואציה בחיינו שנובעת מחוסר בית מקדש. (בילבול בקרב עמנו, התבוללות, מלחמות ופיגועים, גירוש ישובים, תפילות ולא קורבנות...)

מניחים על הרצפה בשני צידי הקיר 2 פתקים.

בפתק אחד כתוב "הכי חשוב", ובפתק אחד כתוב "הכי פחות חשוב".

לאחר מכן מחלקים לכל חניך פתק, שהוא צריך למקם אותו איפה שהוא חושב שהפתק צריך להיות בין שני הצדדים.

לדוגמה: אם מישהו מקבל פתק שכתוב בו: שיהיה שלום בעולם, הוא צריך לבחור למקם.

אחרי כל הפתקים הם יושבים ואני אומר להם לחשוב הרבה לפני שהם עונים. ועכשיו אני שואל אותם איפה בית המקדש ממוקם.

תבחרו כמה חניכים שישתפו את כולם בדעתם איפה צריך למקם את הפתק הזה, ולמה.

דיון:

. כמה זה חשוב לנו?

איפה זה פוגש אותנו ביומיום? מה אנחנו צריכים לעשות כדי שבית המקדש ייבנה שוב?

משחק:

לאחר מכן, נשחק משחק. כולם צריכים לעמוד כמו פסלים בצד אחד של הקיר והם צריכים להגיע לצד השני בלי לזוז.

כנראה שהחניכים יעקמו אף, כי אי אפשר להגיע לצד השני ללא תזוזה.

נסביר לחניכים שבשביל שאנחנו נגיע לבית המקדש, כלומר הצד השני, אסור לנו להיות פסלים! אנחנו חייבים תזוזה. התזוזה שלנו כיהודים זה מצוות ומעשים טובים.

כל מעשה טוב שכל אחד מאיתנו יעשה מקדם את כולנו לבית המקדש;

הסיפור שלנו מתרחש בכפר סיני קטן. למשפחת לינגצ'י, משפחה סינית קטנה, הגרה בבית-עץ סיני קטן, חמישה ילדים. הקטן מביניהם הוא לינגצ'י, ועליו יתעכב סיפורנו: ביתו של לינגצ'י היה בית סיני עתיק בן למעלה מ-250 שנים. בבית הקטן היו שלושה חדרים: חדר להורים, חדר לילדים, שבו גם אכלו את סעודותיהם, וחדר לאורחים. חדר זה היה מיוחד. הוא נפתח רק כשהגיעו אורחים. לפני הכניסה לחדר היה על הכול לחלוץ את נעליהם ואת כובעיהם ורק אז היה מותר להיכנס.

יום קייצי אחד זרחה השמש במרום ולינגצ'י היה בדרכו הביתה. הוא החל לחצות את שדה החרציות הצהוב, ולפתע עלה במוחו רעיון גאוני: הוא יקטוף לאמו זר פרחים ענק לכבוד האביב הנפלא! לינגצ'י החל מתרוצץ בשדה הפרחים, קוטף, וקוטף, עוד פרחים, ועוד פרחים ... היום התאחר, ולינגצ'י מיהר הביתה, נרגש כולו להראות לאמו את הזר שקטף במיוחד לה. הוא פרץ הביתה בסערה, ה'שר לחדר הילדים, אבל אף אחד לא היה שם. הוא פנה לחדר ההורים, אך גם שם לא היה איש ...

לינגצ'י שמע קולות שיחה מכיוון חדר האורחים, וכבר רצה להראות לאמו את הזר, ולכן פרץ לחדר האורחים במהירות. העיניים הנזעמות שניתלו בו הביכו אותו. הוא לא הבין מדוע כולם נראים כה נזעמים ... ושאל את עצמו: "מה עשיתי???" אז נזכר לינגצ'י במנהג המשפחתי, אותו המנהג האוסר על הכל להיכנס לחדר האורחים חבוש כובע ונעול נעליים. הוא הביט ברגליו, וראה אותן נעולות, ואת ראשו כבר לא היה לו צורך למשש: הוא הבין שהוא גם חבוש כובע ...

הבושה והמבוכה שאפפו אותו הניסו אותו מן החדר. הוא יצא מן הבית כועס ועצוב, והחליט לברר את סיבת המנהג המשפחתי העתיק הזה!!! מדוע אין הוא יכול להלך גם בחדר זה בעודו נעול נעליים כאחד האדם!?

לינגצ'י ירד אל המרתף. במרתף הבית הסיני העתיק שלהם נמצאו כל ספרי המשפחה, אילנות היוחסין ושאר מסמכים עתיקים הקשורים במשפחתם.

לינגצ'י היה נחוש בדעתו למצוא את התשובה והיה בטוח שזהו המקום הטוב ביותר לחפש אותה. שעות ארוכות חיפש לינגצ'י בספרים ובדפים, ואלו היו פזורים באי סדר ברחבי המרתף. על הכפר הסיני ירד הערב. משפחתו של לינגצ'י כבר החלה חוששת ודואגת: "לאן נעלם הילד?" בעוד משפחת בינגצ'י מחפשת אחריו, היה לינגצ'י שקוע גם הוא בחיפושים. לפתע נתקלו עיניו בשרטוט של הבית. תוכנית עתיקה מהתקופה שבה היה הבית עדיין חדש חדש. לינגצ'י עיין במגילה ולפתע הבין הכל. הסיבה למנהג פשוטה:

בתקופה ההיא לא היה למשפחתו די כסף לבנות תנור בכל חדר, ורק בחדר האורחים היה תנור. לינגצ'י פרץ בצחוק אדיר כשחשב על זה שכנראה בעבר, כשנכנסה המשפחה מהחדרים הקרים לחדר החם, חלצו הכול נעלים והסירו כובעיהם! ...

עם הזמן הפך הדבר למנהג. לינגצ'י נרגע מצחוקו ... גלגל את גיליון התוכנית, ובעוד הוא עולה במדרגות המרתף, חזרה לביתו החלה לנקר במוחו שאלה חדשה: "כיצד אנהג מעכשיו בחדר האורחים? האם עלי להמשיך להסיר את נעליי ואת כובעי?" ...

משהגיע הביתה קידמו הכל את פניו בדאגה: "היכן היית?!" הוא סיפר להם את כל אשר קרה, ואת תגליתו "מחקרו", כלומר מהי באמת הסיבה למנהג העתיק הזה. לינגצ'י היה משוכנע שהידיעה תדהים את הוריו. לא היה לו שום ספק שהוריו לא ידעו את מקור המנהג. הוא רצה לבקש מהם להפסיק את המנהג, שהרי זה מכבר בטל טעמו. למרבה ההפתעה הוריו כלל לא נדהמו ממה שגילה.

כמו כן הם לא הראו שום סימן שהם מתכוונים לבטל את החוק המשפחתי הקשור לחדר האורחים. "לינגצ'י חביבי", כך אמרה לו אמו, "האם לא שאלת את עצמך מדוע דווקא חדר זה חומם?!", "מדוע לא חיממו את חדר השינה או חדר האכילה?!" ... לינגצ'י היה נבוך. הוא כלל לא חשב על כך ... "אין זה מקרי", המשיכה אמו.

"שנים רבות רבות היה מלכנו האהוב מבקר בכפרים פעם אחת בשנה. מדי שנה הוא היה יוצא למסע בן חודש ימים. מכל הכפרים ומכל הבתים בחר המלך להתארח דווקא בביתנו הפשוט. אבות אבותיך היו מארחים אותו בחדר האורחים שלנו, ומשום כך היה דווקא הוא החדר המחומם. כך היה במשך שנים ארוכות, עד לפני 20 שנה. זמן לא רב לפני שנולד אחיך הבכור הפסיק המלך להתארח בביתנו. הוא הדיר את רגליו מבתי הכפריים ...

לינגצ'י הביט מוקסם בחדר. "בחדר זה ממש שכן המלך במשך חודש שלם, שנים על גבי שנים ..."

"עכשיו אני מבין את כל המנהגים הקשורים בחדר", הרהר לינגצ'י.

"אך מדוע הפסיק המלך להתארח בביתנו???"

אמו הפריעה לו במחשבותיו, "לינגצ'י חביבי, אני רואה שאתה עצוב שהמלך עזב את החדר שהכינו במיוחד בשבילו. אבל אנחנו מאמינים ומקווים שהמלך יחזור להתארח פה, והחדר הזה, שאנו ממשיכים לכבד ולייחד, יחזור לשמש את מלכנו האהוב ..."

כשהניח לינגצ'י את ראשו העייף באותו הערב על הכרית הסינית הקטנה, בחדר שינה הסיני הקטן שלו, הוא ידע שהיום הוא למד הרבה דברים חשובים ...